

L. MARIE ADELINÉ

GEDEEELD GEHEIM

Het vervolg op de internationale bestseller

S·E·C·R·E·T

Over het boek

Ik, Cassie Robichaud, zweer dat ik S.E.C.R.E.T. zal dienen naar mijn beste vermogen. Ik zal doen wat noodzakelijk is, naar mijn beste vermogen, en wat juist is, om andere vrouwen te helpen hun seksuele fantasieën te ontdekken en hun seksuele krachten terug te vinden, zoals ik dat ook heb gedaan...

Gedeeld geheim, het vervolg op de internationale bestseller *S.E.C.R.E.T.*, begint als Cassie wordt ingewijd als mentor voor S.E.C.R.E.T., een geheim genootschap dat vrouwen helpt hun seksuele kracht terug te vinden door hun stoutste fantasieën uit te voeren.

Nadat Cassie heeft ontdekt dat de man op wie zij verliefd is een kind verwacht bij een andere vrouw, stort ze zich volledig op het werven van aantrekkelijke mannen en het organiseren van de erotische fantasieën van Dauphine Mason, de nieuwe pupil.

Dit betekent echter niet dat Cassies eigen seksleven minder aandacht krijgt; door zowel een arrogante musicus als een getatoeëerde man komt ze erachter dat haar verlangens geen grenzen kennen.

Tegen de sensuele achtergrond van New Orleans en Buenos Aires is *Gedeeld geheim* een heerlijke roman voor vrouwen van alle leeftijden, voor romantici en erotica liefhebbers.

Over de auteur

L. Marie Adeline is het pseudoniem van een Canadese televisieproducer. Ze heeft eerder onder haar eigen naam twee succesvolle romans gepubliceerd.

Van dezelfde auteur

S.E.C.R.E.T.

Wil je op de hoogte worden gehouden van de romans van Orlando uitgevers? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.orlandouitgevers.nl.

L. MARIE ADELINÉ

Gedeeld geheim

S.E.C.R.E.T.

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

ORLANDO
uitgevers

Voor Cathie James, voor je wijze woorden, altijd...

Copyright © 2013 L. Marie Adeline
Published by arrangement with C. Fletcher & Company, LLC
Nederlandse vertaling © 2013 Orlando uitgevers, een onderdeel van
De Arbeiderspers | A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht
Vertaald door Marike Groot en Sander Brink,
Grootenbrink Vertalingen
Oorspronkelijke uitgever Doubleday Canada,
a division of Random House of Canada Limited
Oorspronkelijke titel *S.E.C.R.E.T. Shared*
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Foto omslag © Ilona Wellmann / Trevillion Images

ISBN 978 90 229 6029 5

NUR 302

www.orlandouitgevers.nl

www.leescluborlando.nl

Tien Stappen

Stap Een: Overgave

Stap Twee: Moed

Stap Drie: Vertrouwen

Stap Vier: Vrijgevigheid

Stap Vijf: Onbevreesdheid

Stap Zes: Zelfvertrouwen

Stap Zeven: Nieuwsgierigheid

Stap Acht: Lef

Stap Negen: Uitbundigheid

Stap Tien: Bevrijding

Proloog

Dauphine

Ik moest lachen. Wat moest ik anders doen? Dit gebeurde echt. Hij was er echt. En het leek volstrekt normaal dat een goed uitziende man, die tot zijn knieën in de warme Abita-rivier stond, me beval me voor hem uit te kleden. De opgerolde pijpen van zijn spijkerbroek waren donker door het water dat tegen zijn gespierde kuiten klotste en zijn slanke torso was bloot in de warmte van de zon.

Hij strekte een gebruikte onderarm naar me uit.

‘Dauphine, accepteer je de Stap?’

In plaats van onmiddellijk ja te zeggen en naar hem toe te plonzen, zoals ik wilde, verstijfde ik op de met gras begroeide oever in mijn nieuwe groene vintagezomerjurk, die ik tot net boven mijn knieën had ingekort. En daar had ik nu al spijt van. Het was sexy, niet iets wat ik normaal gesproken zou dragen. *Zie ik er vreselijk uit hierin? En als hij zich nu eens niet tot me aangetrokken voelt? Wat als we betrappt worden? Wat als ik er niet goed in ben? En als ik nu eens verdrink? Ik kan niet zo goed zwemmen. Ik ben zelfs altijd al bang geweest voor water.* We waren goed verborgen achter de moerasrozen en het muskuskaasjeskruid, die schuin in de richting van de oever afliepen, en toch werd ik door angst bevangen. *Controle en vertrouwen, vertrouwen en controle. Mijn twee rivaliserende demonen.* Waarom nu? Had ik school niet met succes doorlopen? Was ik niet een succesvolle vintagekledingzaak begonnen, zelfs nog voordat ik was afgestudeerd? Had ik niet recessies en orkanen doorstaan, mijn winkeltje achter me

aan slepend met de felheid van een oorlogsheld die een gewonde kameraad redt? Al die dingen had ik gedaan – en meer – maar daar waren discipline, controle en een vaste hand aan het roer voor nodig geweest.

Als ik de uitnodiging van deze aantrekkelijke vreemdeling aannam om bij hem in het snelstromende water te komen, zou ik de stroom van mijn leven van richting doen veranderen. Het betekende dat ik mezelf een nieuwe wereld binnen liet gaan, vol spontaniteit en risico, verlangen en misschien teleurstelling. Het betekende dat ik de controle op moest geven en moest leren vertrouwen te hebben. Toch was ik, ondanks al mijn bravoure op die ene dag in het Koetshuis, opeens niet bereid om de dingen zich te laten ontwikkelen zoals me verteld was dat ze zich zouden ontwikkelen, zoals ik mezelf had gezworen dat ik ze eindelijk zou laten gebeuren.

Maar godallemachtig wat was deze man prachtig, en zoveel langer dan ik. Nu was ik met mijn een meter zestig ook wel kleiner dan de meeste mannen. Hij had glimlachende ogen, was tener gebouwd en had warrig bruin haar dat door de zon een koperen gloed had gekregen. Ik kon niet zien of zijn ogen groen of blauw waren, maar hij haalde ze geen moment van me af. De zon scheen steeds feller op ons neer, waardoor mijn eigen haar aanvoelde als een lange, zware sluier. Ik liet langzaam mijn sandalen van mijn voeten glijden. Het gras voelde koel aan mijn voeten. Misschien kon ik het water in waden? Langzaam beginnen.

‘Accepteer je de Stap? Ik mag het nog maar één keer vragen,’ zei hij, zonder een spoor van ongeduld.

Nu. Ga naar hem toe. Je moet. Ik voelde mijn handen omhooggaan naar mijn schouders, langs de stroken van mijn halterjurk. Met mijn vingers bleef ik even hangen bij de knoop in mijn nek. Daarna deden mijn handen zelf het werk en vielen de stroken opeens naar beneden. Ik stroopte mijn topje af en ontblootte mijn borsten voor hem. Ik keek vlug opzij. Ik moest snel doorgaan, voordat mijn hersenen bij mijn angst konden. *Wat als mijn lichaam nu tegenviel? Wat als ik zijn type niet was? Hou op met den-*

ken. Ga door. Ik ritste mijn jurk aan de achterkant open en liet hem op het gras vallen. Daarna schoof ik mijn slipje langs mijn benen omlaag en kwam weer overeind. Ik stond naakt voor hem, afgezien van de gouden armband om mijn linkerpols.

‘Dan ga ik er maar van uit dat je “ja” bedoelt,’ zei hij. ‘Kom erin, schoonheid. Het water is warm.’

Mijn hart begon te bonzen. Zo rustig mogelijk baande ik me een weg naar hem toe, naar het water. Terwijl ik me bewoog, bedekte ik mezelf strategisch. Ik doopte een teen in het water aan de oever van de rivier. Het was warmer dan ik had verwacht. Ik doopte de rest van mijn voet in het rustig stromende water en vond toen mijn weg over het pad van platte, met mos bedekte keien dat naar hem toe leidde. En ik kon de bodem zien. Er kon me niets gebeuren.

Toen ik dichterbij hem kwam, werd het verschil in lengte tussen ons bijna zo hilarisch dat de stemming van sexy omsloeg in grappig; hij moest ruim een meter negentig zijn! Maar voordat ik in lachen uitbarstte, voordat ik hem zelfs maar bereikte, ging hij met zijn handen naar de knoop van zijn spijkerbroek, waardoor ik bleef staan en stil werd. *Kijk ik wel naar hem of kijk ik niet naar hem?* Mijn Zuidelijke opvoeding zorgde ervoor dat ik me omdraaide om te verbergen hoe rood ik wist dat ik werd. Ik richtte mijn blik op een verre eik die de plantage erachter van schaduw voorzag.

‘Je hoeft je niet om te draaien, hoor.’

‘Ik ben zenuwachtig.’

‘Dauphine, je bent hier veilig. Alleen wij zijn hier.’

Met mijn rug nog steeds naar hem toe hoorde ik een zachte plons en het geluid van textiel tegen huid. Toen gooide hij zijn spijkerbroek over mijn hoofd heen naar de oever van de rivier, waar hij naast zijn versleten laarzen, mijn sandalen en mijn groene jurk landde.

‘Zo. Nu ben ik ook naakt,’ zei hij. Ik hoorde hem langzaam door het water naar me toe bewegen, tot hij zijn warme huid stevig tegen mijn rug aan drukte.

Ik kon zijn kin boven op mijn hoofd voelen rusten en daarna voelde ik hem zijn gezicht zachtjes tegen mijn haar en de zijkant van mijn hals duwen. *Jezus*. Ik deed mijn ogen dicht, haalde diep adem en tilde mijn hoofd op om hem mijn hals en de huid op die plek aan te bieden. Ik voelde hoezeer hij dit, en mij, wilde. Mijn zintuigen stonden onder hoogspanning. Mijn huid, verwarmd door het water, gekoeld door de lucht en gekalmeerd door zijn aanraking, kwam tintelend tot leven. De wind droeg de geuren van het Zuiden met zich mee: gemaaid gras, de rivier, magnolia's. *Ik wil dit. Ik wil dit. Ik wil hem! Waarom aarzel ik toch? Waarom kan ik me niet gewoon omdraaien en hem aankijken? Deze man is hier alleen maar om mij te behagen. Mijn enige obstakel is mijn onvermogen om hem dat te laten doen.*

Toen hij vervolgens zijn handen op mijn heupen zette, hoorde ik die innerlijke stem weer; hard, doordringend en met mijn moeders Tennesseeese tongval. *Hij vindt je niet strak genoeg. Te mollig. Te klein. Hij houdt vast niet van rood haar.*

Ik kneep mijn ogen dicht tegen de stem. Toen hoorde ik een lage kreun, het soort dat ik herkende als een diepe, mannelijke goedkeuring. *Oké, hij vindt het prettig wat hij daar aanraakt.* Hij legde zijn mond bij mijn oor, trok mijn heupen naar achteren en voerde me mee naar een diepere stroom.

‘Wat een ongelooflijke huid heb je,’ mompelde hij, terwijl hij me nog verder achteruit liet lopen tot ik tot mijn middel met hem in het water stond. ‘Net albast.’

Hij liegt. Ze hebben hem gezegd dat hij dit moest zeggen. Ik smeekte mijn eigen kritische stem om op te donderen.

‘Draai je eens om, Dauphine. Ik wil naar je kijken.’

Ik liet mijn armen langzaam langs mijn lichaam glijden en mijn vingers raakten het water. Ik deed mijn ogen open en draaide me om zodat ik zijn brede borstkas en het niet mis te verstane bewijs van zijn verlangen recht voor me kon zien. *Dit gebeurt echt! Laat het gebeuren!* Ik kantelde mijn hoofd naar achteren om op te kijken naar zijn kalme, knappe gezicht. En toen: *zoef!* Hij schepte me in één keer op, zo snel en behendig dat ik van blijdschap een

gil gaf, ook al kriebelde het in mijn buik. Tegen de tijd dat ik een arm om zijn gespierde nek had geslagen, lag ik ingebed tussen zijn armen in de glinsterende rivier en doopte hij me plagend langzaam in het water.

‘Het is koud!’ snakte ik, terwijl ik hem steviger vastgreep.

‘Zo meteen word je wel warm,’ fluisterde hij, terwijl hij me helemaal in het water liet zakken. Met zijn armen onder me gaf ik mijn lichaam over aan hem en aan de rivier. Ik strekte me uit, liet me drijven, kantelde mijn hoofd achterover en liet mijn haar centimeter voor centimeter de rivier in zakken. *Goed, daar gaan we dan...*

‘Mooi zo, ontspan je maar. Ik heb je vast.’

Ik voelde me heerlijk licht. Het water was helemaal niet eng. Ik deed mijn ogen dicht en liet mijn haar ronddwarrelen, en voor het eerst in lange tijd voelde ik dat een echte glimlach zich over mijn gezicht verspreidde.

‘Kijk nou eens. Je bent net Ophelia,’ zei hij.

Terwijl hij me met één arm onder het midden van mijn rug omhooghield, haalde hij zijn andere arm onder me vandaan en ging er zelfverzekerd mee langs mijn been, over mijn dij omhoog, stopte even bij de bovenkant en ging toen door naar mijn buik, waar hij zich naartoe bukte om het water te kussen dat zich in het kuiltje van mijn navel had verzameld.

‘Dat kietelt.’ Mijn ogen waren nog steeds dicht. *Je bent gewichtloos en goddelijk. Je lichaam is prachtig, Dauphine.*

‘En dit?’ fluisterde hij, terwijl hij zijn hand langs mijn rondingen liet glijden, een hand onder me kromde en met zijn vingers mijn spleetje verkende. *O god.*

‘Een beetje,’ zei ik. Mijn lichaam opende zich als een zeester, mijn wuivende armen lieten me drijven. Ik vond het heerlijk wat het water met me deed. De koelte maakte mijn huid strak. Mijn tepels waren rijp en hard. Ik deed mijn ogen open en vond zijn gezicht, waarop ik verlangen zag. Ik keek hoe hij bukte om mijn borsten te kussen terwijl hij met zijn hand onder me mijn dijen van elkaar duwde.

‘En dit dan?’ vroeg hij, terwijl hij langzaam één en daarna twee vingers in me liet glijden.

‘Nee,’ snakte ik, ‘dat kietelt niet.’ Ik voelde stoten warm genot door me heen stromen. *Dit zou weleens heel snel kunnen gaan*, dacht ik terwijl zijn stevige vingers me vanbinnen verwarmden. Ik klemde me om hem heen terwijl hij zachtjes met zijn vingers mijn openingetje plaagde, eerst nog voorzichtig, maar daarna dwingender, dieper. Ik voelde het water over mijn huid kabbelen; een combinatie waarvan ik sneller ging ademhalen. Ik wilde daar meteen klaarkomen, dat zou ik ook hebben gedaan... maar ik hield het tegen, om te genieten van het gevoel dat ik zweefde. Ik kromde mijn rug een beetje om zijn vingers aan te moedigen nog dieper te gaan, mijn haar volledig onder water zodat het rond mijn hoofd dwarrelde. Ik stelde me voor dat het eruitzag als een vurige corona.

‘Wat zie je er prachtig uit, Dauphine,’ mompelde hij, terwijl hij de vingers van zijn ene hand naar binnen en weer naar buiten bewoog en er met zijn andere hand voor zorgde dat ik bleef drijven. Daarna manoeuvreerde hij mijn drijvende lichaam behendig een kwartslag rond, zodat hij tussen mijn benen kwam te staan. Maar voordat ik me om hem heen kon wikkelen om hem naar me toe te trekken, bukte hij voorover, en zijn mond raakte het water dat over de binnenkant van mijn dijen spoelde, die nu in het zonlicht glinsterden, met zijn andere hand nog steeds onder me. De warmte van zijn lippen gecombineerd met het stromende water en zijn begerige vingers gaven me zo’n intens gevoel dat ik op het water sloeg om meer houvast te krijgen. Vervolgens zwaaide hij mijn benen, eerst het ene, toen het andere, over zijn schouders, met zijn sterke armen onder me, ondersteunde mijn rug en hield me drijvende. Met zijn beide handen nu onder me bracht hij zijn tong naar de zachte holte, waar mijn dij overging in korte, rode krulletjes, en ik keek toe hoe hij zijn neus tegen me aan duwde, met het water als miljoenen vingers over mijn lichaam. Eventjes wist ik het verschil niet meer tussen de rivier die tegen mijn huid aan likte en zijn gretige mond, tot zijn tong,

warm en vastberaden, mijn perfecte plekje vond en het isoleerde met een paar begenadigde halen van zijn vingers. *Abh...* ik tilde mijn onderbuik op, spreidde mijn dijen nog verder, instinctief, begerig, terwijl ik mijn gezicht boven de kalme stroom hield, met mijn oren onder water. De stroming van het water maakte de opbouw intenser terwijl hij cirkeltjes op me trok, alsmaar in het rond, en een vinger in en uit me stootte en... *o god*. Ik voelde zijn andere hand, met zijn brede handpalm, over het midden van mijn rug gespreid terwijl zijn mond en vingers hun dans deden. Daarna ging hij met zijn hand naar boven om mijn tepels te plagen. Zijn mond was nat en warm, zijn tong fladderde heen en weer, likte me, dronk me helemaal naar binnen. Ik denk dat hij het voelde voordat ik het zelf voelde, de spanning die mijn lichaam in haar greep kreeg, mijn samentrekkende knieën, mijn armen die ik langs mijn zij uitstreckte, met de palmen naar de zon gericht. *Ja...*

De eerste golf was warm en vertrouwd. *O ja, dit*, dacht ik, *dit kan ik me nog herinneren*. Daarna werd het nog intenser, het werd meer, dieper, met een drang waardoor ik het hard tegen de stralende lucht uitschreeuwde. Met zijn vingers verkende hij me dieper terwijl zijn tong sneller in kringetjes rondging, en ik moest lachen terwijl het gebeurde, toen ik eindelijk klaarkwam, één keer, twee keer, in golf na golf van genot. Ik kronkelde en met de achterkant van mijn knieën hield ik zijn schouders stevig vast en werden we, heel even, één lichaam. Daarna, na dit heerlijke, zwevende moment, terwijl mijn borsten op en neer gingen in de zon, en ik mijn eigen vingers op mijn koele huid hield, kwam ik weer tot mezelf.

‘Wat is dit toch mooi,’ fluisterde hij. Hij bewoog me zachtjes over het wateroppervlak als een papieren bootje, terwijl ik tot rust kwam.

‘Maar... het is nog niet voorbij, toch?’ vroeg ik, terwijl mijn benen met trillende dijen nu om zijn middel waren geslagen.

Dichter bij de kant liet ik mijn benen van hem af glijden en voelde ik met mijn voeten naar keien om mijn evenwicht te vin-

den in het ondiepere gedeelte van de rivier. Ik stond tot mijn middel in het water en het stroomde in straaltjes van mijn borsten, terwijl mijn tepels nog steeds hard waren. Ik duwde het haar uit mijn gezicht en ik voelde me duizelig, uitgeput, bevredigd.

‘Ik mag maar tot hier met je gaan bij deze Stap, Dauphine. Ik wil het eigenlijk niet, maar ik moet je weer teruggeven.’

Hij liep naar het kiezelstrandje waar we de rivier in waren gegaan. Naast onze kleren lag een stapel helderwitte handdoeken. Hij liet mijn hand los en klom de oever op, het water glinsterend op zijn rug. Daarna draaide hij zich om en trok me het gras op. Ik huiverde terwijl hij een handdoek van de stapel plukte en me erin hulde, me tegen zich aan drukte, de warmte weer in mijn lichaam perste en mijn armen stevig droogwreef.

‘Ik voel me zo... ik weet niet wat ik moet zeggen.’

‘Je hoeft niets te zeggen. Het genoeg was geheel aan mijn kant.’ Hij draaide zich om en droogde zich af.

Ik trok de handdoek stevig om me heen en keek toe hoe hij zijn spijkerbroek over zijn gespierde dijen hees en een fris wit T-shirt aantrok, dat aan zijn nog vochtige torso bleef plakken. Hij stapte weer op me af, en deze keer legde hij zijn grote handen aan weerszijden van mijn gezicht en trok me naar zich toe voor een lange kus.

Terwijl hij zich terugtrok, zei hij: ‘Ik meen het. Het genoeg was aan mijn kant, Dauphine.’

Nadat hij een laatste kus midden op mijn voorhoofd had geplant, liep hij een paar passen achteruit. Toen draaide hij zich om in de richting van de plantage en verdween uiteindelijk de met klimop bedekte hoek om.

Ik wilde een dankjewel gillen omdat hij me zo prachtig schipbreuk had laten lijden. Maar de woorden zaten nog steeds onder water met gedeeltes van mijn oude ik, de delen die bang waren om zich over te geven, om dit te willen, om gewoon genot te ontvangen en erop te vertrouwen dat dit mogelijk was. In plaats daarvan moest ik weer hardop lachen en deze keer dacht ik: *ik heb het gedaan. Er gebeurde iets en ik heb het laten gebeuren!*

Ik draaide me om naar mijn jurk en trok hem over mijn voch-
tige, trillende benen omhoog. Toen ik hem over mijn heupen
gladstreek, voelde ik iets in mijn zak en haalde het eruit. Een
klein paars doosje. In het doosje, genesteld in een wolkje van
watten, lag een gouden bedeltje, bleek en met onafgewerkte
randjes. Ik pakte het op. Aan de ene kant stond een Romeins
cijfer – I – en op de andere kant stond het woord *Overgave* ge-
graveerd. Mijn hart maakte een sprongetje toen ik het bedeltje
uit zijn nestje nam en het stevig in mijn hand drukte. Het voelde
als een warme, platte steen. Het was van mij. Ik maakte het vast
aan de armband die ik al drie weken droeg.

Ik liep langzaam de helling van de heuvel op naar de wacht-
tende auto. Toen ik langs een hoge stenen muur liep die bedekt
was met bougainville, streelde ik de kleine roze bloemblaadjes.
*Het is je gelukt. Je hebt de controle uit handen gegeven. Nu is het tijd
om de rest van de Stappen te zetten, hoe behoedzaam ook, naar je
nieuwe leven, en weg van die stem, weg van dat gebroken hart, weg
van je droevige verleden.*

Hoofdstuk 1

Cassie

Drie gedachten kwamen die ochtend bij me op terwijl ik me in mijn bed in Marigny lag uit te rekken om wakker te worden.

Een: het was zes weken geleden sinds die ongelooflijke nacht met Will.

Twee: ik was weer eens in slaap gevallen met mijn S.E.C.R.E.T.-armband om, wat geen probleem was geweest toen er nog maar een of twee bedeltjes aan hingen. Maar er waren er nu tien, dus drukte het goud in het gevoelige vlees van mijn polsen, waardoor er afdrucken achterbleven.

En drie: ik was vandaag jarig. Mijn kat, Dixie, knipperde naar me vanaf het voeteneind van het bed. Ik strekte me uit naar haar toe en trok haar in mijn armen, waar ze zichzelf weer in slaap spon, een vermogen dat ik ook wel had willen hebben.

‘Ik ben vandaag zesendertig geworden, Dixie,’ zei ik, terwijl ik haar oren kriebelde.

Er was weer een jaar stiekem bij me binnengeslopen, als een vervelende grappenmaker. Ik had geen aandacht besteed aan het verstrijken van de tijd tot ik de nacht met Will had doorgebracht en daarna was de tijd langzamer gegaan. Sommige dagen gingen met veel pijn voorbij, want het werk bij Café Rose was zowel een grote troost als het zout in precies die wond waar ik van moest genezen. Hoe kon ik nu over Will heen komen als ik hem elke dag zag? Hoe kon ik net blijven doen alsof er niets tussen ons was gebeurd die avond dat ik bij de Les Filles de Frenchmen Revue had gedanst en we ons een weg terug naar het café hadden

gekust, de trap op naar die stoffige kamer, waar hij mijn revue-outfit van me af had gerukt en me bij het licht van de maan achterover op een matras had geduwd? Hoewel hij dat niet wist, had ik hem die avond gekozen als mijn laatste fantasie. Hij had alleen maar geweten hoezeer ik hem wilde.

Voor mij waren de grenzen tussen realiteit en fantasie opgelost en was hij werkelijkheid voor mij geworden. Zijn huid voelde als thuis. We kusten alsof we het al tientallen jaren hadden gedaan. We pasten bij elkaar, onze lichamen perfect gevormd voor de dingen die we als vanzelf bij elkaar deden, zonder te spreken. Het ging verder dan fantasie. En dan te bedenken dat hij al die tijd recht onder mijn neus was geweest en ik hem niet had gezien, hem niet kon zien. Maar na een jaar S.E.C.R.E.T., na een jaar waarin ik mezelf over mijn eigen grenzen heen had geduwd, had ik iets zeer wezenlijks in mezelf losgemaakt. En toen Will me vertelde dat Tracina en hij uit elkaar waren, voelde ik dat het heelal me eindelijk gunstig gezind was. De ochtend na onze magische nacht dacht ik dat Will mijn beloning was voor het feit dat ik weer tot leven was gekomen.

Dat had ik mis.

Meer dan alle andere herinneringen aan die nacht achtervolgde het gezicht van Tracina me: asgrauw en toch hoopvol, terwijl ze met haar rustige stem het soort harde feiten overbracht die fantasieën verbrijzelen. Ze vertelde me dat ze zwanger was van Wills baby en dat hij het geweldig had gevonden toen hij het nieuws had gehoord.

Wat doe je met die zeer reële informatie, net op het moment dat je denkt dat je de liefde van je leven hebt gevonden? Je voelt de laatste zeepbel van je dromen uit elkaar spatten en je loopt weg. Dat is wat ik deed. De stad door, helemaal naar het Koets-huis, waar Matilda mijn tranen droogde. Daar herinnerde ze me eraan dat er in elke fantasie werkelijkheid lag ingebed.

‘Mensen zijn dol op de fantasie,’ zei ze. ‘Maar ze moeten boeten als ze de feiten negeren. En je betaalt een prijs als je dat doet. Altijd.’

Feit nummer een: Will en ik waren eindelijk samen.

Feit nummer twee: het was heel goed mogelijk dat ik verliefd op hem was.

Feit nummer drie: zijn ex-vriendin was zwanger.

Feit nummer vier: toen ze hem dat vertelde, kwamen ze weer samen.

Feit nummer vijf: Will en ik kunnen niet samen zijn.

Omdat Will mijn baas was, was ik van plan geweest om met-een mijn baan op te geven, maar Matilda drong er bij me op aan om een gebroken hart nooit in de weg te laten staan van zeer praktische zorgen, zoals werk, de huur betalen, verantwoordelijk zijn en verplichtingen nakomen.

‘Je moet mannen niet zoveel macht geven, Cassie. Ga door met je leven. Daar heb je het afgelopen jaar al heel wat oefening in gehad.’

Wat was ik die ochtend een betraand hoopje ellende. Ik wist niet zeker of me aansluiten bij S.E.C.R.E.T. wel de juiste beslissing was. Maar ik nam tenminste een beslissing. Dat was nieuw voor me. Vóór S.E.C.R.E.T. ging ik altijd mee met de machtigste kracht die op een bepaald moment mijn leven regeerde, meestal die van mijn overleden echtgenoot Scott. Hij had ons bijna acht jaar geleden naar New Orleans gebracht, maar zijn drankgebruik zorgde ervoor dat er geen sprake was van een echt nieuwe start. We waren al uit elkaar toen hij door een auto-ongeluk om het leven kwam; hij was op dat moment nuchter, maar toch een gebroken man. Ook ik was gebroken. En de vijf jaar daarna werkte ik hard, sliep ik onrustig en verviel ik in een patroon van afzondering en zelfmedelijden. Totdat ik op een dag een notitieboekje vond waarin uitgebreid een reis van een vrouw stond beschreven, via een geheimzinnige reeks Stappen die veel te maken leken te hebben met seks; een reis die op zijn zachtst gezegd transforme-rend was.

Toen ontmoette ik Matilda Greene, de vrouw die mijn gids werd. Ze zei dat ze naar Café Rose was gekomen voor het notitie-boekje dat haar vriendin had laten vallen, maar eigenlijk kwam

ze voor mij, om me voor te dragen bij S.E.C.R.E.T., een geheim genootschap dat erop was gericht vrouwen te helpen zich seksueel te bevrijden, door hen seksuele fantasieën te laten beleven volgens hun eigen voorkeuren. Door me bij het genootschap aan te sluiten, deze vrouwen fantasieën voor me te laten organiseren en de moed te vinden om ze door te zetten, zei ze, zou ik uit mijn eeuwige ellende worden getrokken. Ze vertelde me dat ze me zou helpen, me zou leiden en me zou ondersteunen. Uiteindelijk, nadat ik een week over het idee had nagedacht, zei ik ja. Het was een aarzelend ja, maar toch was het een ja. En daarna veranderde mijn leven volkomen.

Gedurende dat jaar had ik geweldige dingen gedaan met ongevoelbaar aantrekkelijke mannen, dingen die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Ik liet een adembenemende masseur me bevredigen zonder er iets voor terug te vragen. Ik ontmoette een sexy Britse man in een donkere bar die me stiekem tot een orgasme bracht tijdens een rumoerig jazzoptreden. Ik werd verrast, in vele opzichten, door een getatoeëerde, ondeugende chef-kok, die mijn hart een beetje stal terwijl hij me onder handen nam op een werkblad in de keuken van het café. Van een beroemde hiphopartiest leerde ik hoe ik hem een fantastisch orgasme moest geven, waarna hij me enthousiast een wederdienst bezorgde waarvan de herinnering me nog steeds laat tintelen als ik zijn nummers op de radio hoor. Ik nam een helikopter naar een jacht en sloeg toen overboord in een storm met de knapste man die ik ooit had gezien. Hij redde me niet alleen, maar met zijn hele (ongelooflijke) lichaam herstelde hij ook het vertrouwen in dat van mij. Vervolgens nam de Biljonair van de Bayou, Pierre Castille in eigen persoon, me op de achterbank van een limousine, nadat hij me het gevoel had gegeven dat ik het mooiste meisje van het bal was. Ik skiede over de gevaarlijke zwarte piste met Theo, de aanbiddelijke Fransman die mijn seksuele grenzen verder verlegde dan ooit iemand had gedaan. Daarna ging ik een zintuiglijke overbelasting aan met een man die ik alleen kon voelen, niet kon zien, tijdens een nacht die in meer dan één opzicht oogverblindend sexy was.